

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **O. I.**, narozená „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupené advokátem JUDr. Petrem Adámkem,
se sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. OAM-979/ZA-ZA11-ZA10-2016, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. OAM-979/ZA-ZA11-ZA10-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Žalobkyně sice není nikterak pronásledována za uplatňování politických práv a svobod ani z jiného obdobného důvodu, nicméně žila v ruskojazyčné oblasti v západní části Ukrajiny, kde se hovoří rusky, což je v rozporu se zákony Ukrajiny. V rámci celé země začalo docházet k omezování vlivu pravoslavného náboženství a prosazování řeckokatolického vyznání. Žalobkyně se domnívá, že situace se neustále vyostřuje a směřuje k pronásledování obyvatel z důvodu jejich náboženského vyznání. V zemi původu se rapidně snižují pracovní a výdělkové možnosti, zvyšuje se kriminalita a snižuje se hranice humánnosti. Tvrzení žalovaného o skutečnosti, že Ukrajina je právní a demokratický stát považuje za účelové a nepravdivé. Veškeré dění na Ukrajině je ovlivňováno tzv. Pravým sektorem, jenž se hrdě hlásí k fašismu. Aktivita Pravého sektoru neustále rozdmýchává konflikt na jihovýchodě Ukrajiny a hrozí reálné nebezpečí jeho rozšíření do dalších částí země. Žalobkyně je přesvědčena, že jí přísluší udělení doplňkové ochrany, poněvadž během výkonu své práce v zemi původu byla nucena jezdit na služební cesty, které v ní vyvolávaly pocity ohrožení, jež vyústily až v psychické a fyzické problémy. Doplňková ochrana se uděluje cizinci, kterému hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, což přesně odpovídá situaci žalobkyně. Na Ukrajině probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, který rozpoutalo hnutí Pravý sektor. Žalobkyně by ráda využila některý z institutů, jež nabízí zákon o pobytu cizinců, nicméně v důsledku mimořádné situace panující na Ukrajině toho není schopna. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný vycházel z výpovědí žalobkyně a z informací nashromážděných během správního řízení. Žalovaný nezpochybňuje složitost bezpečnostní situace panující na Ukrajině, nicméně zdůraznil, že v daném případě se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobkyni hrozila újma. Žalobkyně žila v Záporožské oblasti, která sice sousedí s napadenými oblastmi, ale konflikt se nikterak v této oblasti neprojevuje. Nesouhlas žalobkyně s politickou situací v zemi původu nelze považovat za azylově relevantní důvod. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně a dospěl k závěru, že nesplňuje podmínky pro jeho udělení, přičemž zdůraznil, že na přiznání humanitárního azylu nevzniká automatický právní nárok. Při hodnocení bylo vycházeno z objektivních, relevantních a netendenčních informačních zdrojů, jež slouží jako podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které jsou zcela dostačující a plně respektovány soudními orgány. Žalovaný se domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobkyně podána účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, když byla o tomto následku ve výzvě doručené jejímu právnímu zástupci výslovně poučena.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanovení v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 15. 11. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že se narodila v bývalém Svazu sovětských socialistických republik, konkrétně na Ukrajině v Doněcké oblasti, ve městě Mirnyj. Posledním místem pobytu v zemi původu byla Záporožská oblast ve městě Záporoží. Je pravoslavného vyznání, ukrajinské národnosti se státní příslušností Ukrajina. Je schopna se dorozumět v ruském jazyce a nezastává žádné politické přesvědčení. Je rozvedená a má jednu dceru žijící v Ázerbájdžánu. Její zdravotní stav je dobrý a toto je její první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti byla snaha zůstat na území České republiky se svou matkou, jejíž zdravotní stav si vyžaduje její pomoc a podporu. Na území České republiky žije sestra žalobkyně, nicméně ta má svojí rodinu a není schopna se o matku dlouhodobě postarat. Druhým důvodem podání žádosti pak byla obava z ozbrojené konfliktu panujícího v zemi původu. Žalobkyně pracovala jako vedoucí marketingového oddělení do září 2014, kdy z vlastní vůle podala výpověď z pracovního poměru, poněvadž v důsledku válečné invaze docházelo ke stále častějším problémům při dopravování zboží. Žalobkyně pracovala v chemickém závodu a měla obavy, že by případný útok mohl směřovat právě na tento závod, čímž by byla vystavena velkému úniku chemických látek, který by ji nepochybně ohrozil na životě. Bezpečnostní situace v zemi původu je velmi nestabilní a značně proměnlivá, projevujícím se na běžném životě lidí tím, že se objevují a zároveň odcházejí velké skupiny lidí, dochází k výtržnictví a nárůstu kriminality.
8. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 3. 6. 2016, dále pak informace od Amnesty International, Informace OAMP UKRAJINA – Situace v zemi z listopadu 2016, zprávu od Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017 či výroční zprávu od Human Rights Watch 2017 – Ukrajina z ledna 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
10. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se neudělení humanitárního azylu, kdy dle žalobní námítky žalovaný dostatečně nezohlednil situaci panující v zemi původu a její dopad na život žalobkyně v souvislosti s ustanovením § 14 zákona o azylu.
14. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to v tom směru, zda správní úvaha byla přezkoumatelným způsobem odůvodněna a nedošlo ze strany správního orgánu ke svévoli. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, nebo rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně, situaci jejích rodinných příslušníků, i stav v její zemi původu, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedla. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

15. Dále se soud zabýval námitkou neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu.
16. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovodil, že u žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuvedla a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobkyni na základě nich hrozí v případě jejího návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě jejího návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobkyně rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobkyni zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země původu, tak jí žádné problémy ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.
17. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobkyni v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Za totální konflikt je považován konflikt dosahující takové intenzity, kdy by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Z dostupných zpráv však bylo zjištěno, že taková situace na území Ukrajiny, zvláště pak v oblasti kde žalobkyně pobývala, rozhodně není. Dále nelze nezmínit, že z informací o zemi původu žalobkyně nevyplývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.
18. Žalobkyně spatřovala důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že jí v případě jejího návratu na Ukrajinu hrozí vznik újmy v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu. K tomu soud konstatuje, že žalobkyně pobývá v oblasti, která není epicentrem bojových konfliktů. Je možné, že tamní bojový konflikt může mít dopad na okolní oblasti, avšak tento dopad nedosahuje takových rozměrů, pro které by měla být žalobkyni udělena mezinárodní ochrana. Soud neshledal důvod, pro který by měl rozporovat informace o zemi původu zajištěné žalovaným, jež jsou součástí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spisu, přičemž v návaznosti na projednávaný případ je považuje za důvěryhodné a zcela objektivní.

19. K případné legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobkyně využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že *„azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
20. Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že se v České republice stará o matku, přičemž měla snahu zajistit si povolení k pobytu, avšak neúspěšně. Navíc o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 15. 11. 2016, tj. téměř rok a půl poté, co pobývala na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobkyně podala příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měla možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobkyni byla zamítnuta žádost k získání pobytového oprávnění, a žalobkyně by tak na území České republiky pobývala nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky.
21. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobkyni ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi původu.
22. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
23. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. srpna 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.